

РЕШЕНИЕ

№ 35559

гр. София, 15.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

като разглежда дело номер **5275** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния
кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Б. С. З., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]
срещу Решение № 2153-21-149 от 29.04.2026 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е
оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/27.01.2026 г. и Разпореждане №
[ЕГН]/26.02.2026 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване. С Разпореждане №
[ЕГН]/27.01.2026 г. е възстановена социалната пенсия за инвалидност на жалбоподателя, считано
от 28.03.2023 г., а с Разпореждане № [ЕГН]/26.02.2026 г. на основание чл. 74, ал. 3 от КСО му е
отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, считано от 16.07.2025 г., при
определени с влязло в сила експертно решение 72 на сто трайно намалена работоспособност, дата
на инвалидизиране 02.05.2001 г. и срок на инвалидността до 01.04.2028 г.

Жалбоподателят счита, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено в
нарушение на материалния закон и при неправилно определяне на началните дати на отпуснатите
му пенсионни права. Поддържа, че производството по медицинската експертиза е започнало със
заявление-декларация с рег. № С-ВХ-10777 от 11.05.2022 г., поради което намира приложение
специалната разпоредба на чл. 94, ал. 3 от КСО и личната пенсия за инвалидност поради общо
заболяване следвало да бъде отпусната именно от тази дата. Позицията се на обстоятелството, че
окончателното произнасяне на органите на медицинската експертиза е настъпило едва с
Експертно решение № от г. на НЕЛК, като счита, че продължителността на производството по
медицинската експертиза не може да се отразява неблагоприятно върху пенсионните му права.

Излага доводи, че към момента на окончателното произнасяне на пенсионния орган вече е бил придобил изискуемата по чл. 74, ал. 3 от КСО една година действителен осигурителен стаж, натрупан през календарната 2023 г., поради което административният орган бил длъжен да съобрази този благоприятен за него факт на основание чл. 142, ал. 2 от АПК и да признае правото на лична пенсия за инвалидност с обратна сила от датата на първоначалното заявление пред органите на медицинската експертиза. По отношение на социалната пенсия за инвалидност жалбоподателят поддържа, че същата също следва да бъде възстановена, считано от 11.05.2022 г., тъй като с окончателното експертно решение на НЕЛК му е определена 72 на сто трайно намалена работоспособност и е посочена дата на инвалидизиране 02.05.2001 г. Счита, че определената с Разпореждане № [ЕГН]/27.01.2026 г. начална дата 28.03.2023 г. е незаконосъобразна. В условията на евентуалност жалбоподателят иска да бъде признато право на социална пенсия за инвалидност за периода от 11.05.2022 г. до 31.12.2023 г., а личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване да бъде отпусната, считано от 01.01.2024 г., когато според него е било изпълнено изискването за една година действителен осигурителен стаж по чл. 74, ал. 3 от КСО. Претендира и изплащане на произтичащите от това разлики ведно със законната лихва.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. С молби от 24.06.2026 г. и 25.06.2026 г. изразява становище по хода на делото. Моли съда да отмени оспореното решение и да върне преписката за ново произнасяне. В условията на евентуалност моли съда да отмени акта частично.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ – С.-град, редовно уведомен, се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх. № 456/22.01.2001 г. (л. 9) Б. С. З. е поискал отпускане на социална пенсия за инвалидност. С Разпореждане № 31/11.07.2001 г. (л. 11) на Ръководител „ПО“ на жалбоподателя е отпусната социална пенсия за инвалидност по чл. 90, ал. 1 от КСО, считано от 02.05.2001 г., въз основа на Експертно решение на ТЕЛК № г. (л. 10), с което му е определена 77,5 на сто трайно намалена работоспособност, дата на инвалидизиране 02.05.2001 г. и срок на инвалидността до 01.06.2003 г.

Впоследствие срокът на изплащане на пенсията е продължаван въз основа на постановени при преосвидетелстване експертни решения на органите на медицинската експертиза.

С Разпореждане № 80907296542/02.07.2012 г. (л. 39) получаваната от жалбоподателя социална пенсия за инвалидност е прекратена на основание чл. 96 от КСО, считано от 02.05.2012 г., поради отпадане на основаниято за нейното получаване, след като с Експертно решение на ТЕЛК № г. (л. 34) му е определена 40 на сто трайно намалена работоспособност. След обжалване с Експертно решение на НЕЛК № г. (л. 50) е определена 64 на сто трайно намалена работоспособност със срок до 01.04.2015 г., която също е под изискуемия за социална пенсия за инвалидност процент.

От представените от Регионалната картотека на медицинската експертиза доказателства се

установява, че на 11.05.2022 г. Б. З. е подал заявление-декларация с рег. № С-BX-10777 (л. 80) за преосвидетелстване от ТЕЛК поради влошено здравословно състояние, в което е декларира, че не получава пенсия, не работи и не се осигурява.

С Експертно решение на ТЕЛК № 177 от 28.03.2023 г. (л. 82) при извършеното преосвидетелстване на жалбоподателя са определени 58 на сто трайно намалена работоспособност, нова дата на инвалидизиране 28.03.2023 г. и срок до 01.03.2026 г. Решението е обжалвано пред НЕЛК, като с Експертно решение № от г. (л. 83) същото е отменено и преписката е върната на ТЕЛК за ново освидетелстване.

След връщането на преписката е постановено Експертно решение на ТЕЛК № от г. (л. 84), с което на жалбоподателя са определени 64 на сто трайно намалена работоспособност и срок до 01.04.2028 г. Това решение също е обжалвано, като с Експертно решение № от г. (л. 71) НЕЛК отменя експертното решение на ТЕЛК по оценката и определя на Б. З. 72 на сто трайно намалена работоспособност, дата на инвалидизиране 02.05.2001 г. и срок на инвалидността до 01.04.2028 г. Експертното решение на НЕЛК е потвърдено и от медицинската комисия по чл. 98, ал. 4 от КСО.

Междувременно, със заявление вх. № 2112-21-3138 от 16.07.2025 г. (л. 55) Б. С. З. е поискал отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Към заявлението не са били приложени документи, удостоверяващи осигурителен стаж, поради което с писмо от 31.07.2025 г. (л. 58) пенсионният орган го е уведомил за необходимостта да представи всички оригинални документи, с които разполага, удостоверяващи осигурителния му стаж.

С подадена на 03.09.2025 г. заявление-декларация (л. 59) жалбоподателят е декларира, че за периода преди 2015 г. не е работил, няма трудов и осигурителен стаж и не е полагал военна служба, поради което не може да представи документи за такъв стаж. Поискал е за периода след 01.01.2015 г. да бъдат използвани наличните в информационната система на НОИ данни.

В хода на служебната проверка е издадено Удостоверение № ПСОЛ-21-[ЕГН] от 05.12.2025 г. (л. 64), от което се установява, че Б. З. има придобит осигурителен стаж като самоосигуряващо се лице за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г. в размер на една година. От извършената контролна проверка е установено, че за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2022 г. и от 01.01.2024 г. до 31.12.2024 г. не са налице основания за зачитане на осигурителен стаж и доход, като през 2021 г. самоосигуряването на жалбоподателя е било прекратено.

С последващо заявление № 2177-21-654 от 13.11.2025 г. (л. 68) Б. З. е поискал и отпускане на социална пенсия за инвалидност.

След получаване на окончателното експертно решение на НЕЛК и извършване на преценка на пенсионното досие, с Разпореждане № [ЕГН]/27.01.2026 г. (л. 85) на длъжностно лице по пенсионно осигуряване получаващата от жалбоподателя и прекратена от 02.05.2012 г. социална пенсия за инвалидност е възстановена на основание чл. 97 от КСО, считано от 28.03.2023 г. – датата на преосвидетелстването, извършено с Експертно решение на ТЕЛК № г. (л. 82), при краен срок 01.04.2028 г. В разпореждането изрично е посочено, че по заявлението от 16.07.2025 г. за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване ще бъде постановено отделно разпореждане.

С Разпореждане № [ЕГН]/26.02.2026 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване на Б. С. З.

е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл. 74, ал. 3 от КСО, считано от 16.07.2025 г. – датата на заявлението за отпускане на тази пенсия, при 72 на сто трайно намалена работоспособност, дата на инвалидизиране 02.05.2001 г. и срок до 01.04.2028 г. Прието е, че жалбоподателят е лице с придобито трайно увреждане преди постъпване на работа и притежава изискуемата от чл. 74, ал. 3 от КСО една година действителен осигурителен стаж, придобит през 2023 г.

С Разпореждане № [ЕГН]/26.02.2026 г. (л. 93) на длъжностно лице по пенсионно осигуряване на Б. С. 3. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл. 74, ал. 3 от КСО, считано от 16.07.2025 г. – датата на заявлението за отпускане на тази пенсия, при 72 на сто трайно намалена работоспособност, дата на инвалидизиране 02.05.2001 г. и срок до 01.04.2028 г. Прието е, че жалбоподателят е лице с придобито трайно увреждане преди постъпване на работа и притежава изискуемата от чл. 74, ал. 3 от КСО една година действителен осигурителен стаж, придобит през 2023 г.

Считано от 16.07.2025 г., изплащането на социалната пенсия за инвалидност е спряно като по-неблагоприятна за жалбоподателя.

Срещу двете разпореждания Б. 3. е подал жалба по административен ред, допълнена след дадени от административния орган указания за конкретизиране на оспорването. По жалбата е постановено Решение № 2153-21-149 от 29.04.2026 г. (л. 103) на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което същата е оставена без уважение като неоснователна.

Контролиращият административен орган е приел, че социалната пенсия за инвалидност е законосъобразно възстановена от 28.03.2023 г., доколкото заявлението за преосвидетелстване е подадено след прекратяването и след изтичането на срока на предходно признатата инвалидност, а преосвидетелстването е извършено на 28.03.2023 г. Прието е още, че разпоредбата на чл. 94, ал. 3 от КСО не обосновава отпускане на лична пенсия за инвалидност от 11.05.2022 г., тъй като към тази дата жалбоподателят не е притежавал изискуемата по чл. 74, ал. 3 от КСО една година действителен осигурителен стаж. Такъв стаж е придобит едва през 2023 г., поради което при подаденото на 16.07.2025 г. заявление за лична пенсия същата правилно е отпусната от датата на това заявление.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, 60-ти състав, направи следните правни изводи:

Решение № 2153-21-149 от 29.04.2026 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град е връчено на жалбоподателката на 29.04.2026 г. (л. 108), а жалбата до съда е депозирана чрез СЕСВ в същия ден, тоест в рамките на преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, приложим по силата на препращащата норма на чл. 118 от КСО, от лице, което е адресат на административния акт и има правен интерес от неговото оспорване, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, приложима в настоящото производство по силата на чл. 118, ал. 2 от КСО, съдът дължи служебна проверка на оспорения административен акт, която не се ограничава до наведените в жалбата оплаквания, а обхваща всички основания за

законосъобразност по чл. 146 от АПК, а именно – наличие на компетентност на издалия акта орган, спазване на установените административнопроизводствени правила и материалноправни разпоредби, съответствие с изискванията за форма, както и съобразяване с целта на закона.

Оспореното решение е валиден административен акт, постановен от компетентен орган – Директора на ТП на НОИ – С.-град (видно от Заповед № 1712 от 17.08.2015 г. (л. 107), в рамките на правомощията му по чл. 117, ал. 3 от КСО, с които законодателят е възложил на директора на съответното териториално поделение на НОИ произнасянето по жалби срещу разпорежданията на длъжностните лица по пенсионно осигуряване.

Решението е издадено в предвидената от закона писмена форма, съдържа фактически и правни основания, мотиви, диспозитив и указания относно реда за обжалване, поради което съдът приема, че са спазени изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

При постановяване на административните актове не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя или да са от естество да обусловят незаконосъобразност на административния акт. Напротив, от представената административна преписка се установява, че органът е предприел служебни действия за пълно изясняване на релевантните факти и обстоятелства, като е изискал от жалбоподателя доказателства за осигурителен стаж, извършил е проверка на данните в информационната система на НОИ, изискал е информацията относно производството по медицинската експертиза и е съобразил както окончателното експертно решение на НЕЛК, така и предходните експертни решения и датите на извършените освидетелствания и преосвидетелствания.

По същество спорът между страните се свежда до два основни въпроса – от коя дата следва да бъде възстановена социалната пенсия за инвалидност на жалбоподателя и от коя дата същият е придобил право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл. 74, ал. 3 от КСО.

По отношение на Разпореждане № [ЕГН]/27.01.2026 г. съдът намира за неоснователно възражението, че социалната пенсия за инвалидност е следвало да бъде възстановена от датата на подаване на заявлението-декларация за преосвидетелстване – 11.05.2022 г.

В случая не се касае до първоначално отпускане на социална пенсия за инвалидност, а до възстановяване на пенсия, която вече е била отпусната на жалбоподателя и впоследствие прекратена, считано от 02.05.2012 г., поради отпадане на материалноправната предпоставка за получаването ѝ. Поради това към определянето на началната дата не следва механично да се прилага чл. 94, ал. 3 от КСО, без да се съобрази специалният режим относно възстановяването на прекратена пенсия и правилата относно преосвидетелстването.

Съгласно чл. 97, ал. 2 от КСО прекратената пенсия се възстановява по писмено заявление на пенсионера от датата, на която е отпаднало основанието за прекратяването ѝ, когато заявлението е подадено в предвидения от закона срок, а при подаването му след този срок – от датата на заявлението. При пенсиите за инвалидност тази разпоредба се прилага във връзка със специалните правила на Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж относно последиците при преосвидетелстване.

Съгласно чл. 30, ал. 4, т. 4 от НПОС, когато преосвидетелстването е извършено в месеца на

изтичане на срока на инвалидността или след него, ако заявлението-декларация за преосвидетелстване е подадено след изтичане на срока на инвалидността, пенсията се възстановява от датата на преосвидетелстването.

В настоящия случай предходната социална пенсия на жалбоподателя е прекратена още през 2012 г., а заявлението-декларация за ново преосвидетелстване е подадено на 11.05.2022 г., т.е. значително след изтичането на срока на предходната инвалидност. Самото преосвидетелстване е извършено на 28.03.2023 г., когато е постановено Експертно решение на ТЕЛК № г. При тези факти административният орган правилно е приложил специалното правило и е възстановил социалната пенсия от 28.03.2023 г.

Обстоятелството, че след последвало обжалване окончателно с Експертно решение № г. НЕЛК е определила 72 на сто трайно намалена работоспособност и е възприела дата на инвалидизиране 02.05.2001 г., не води до различен извод. Датата на инвалидизиране и датата на преосвидетелстване са различни правнорелевантни факти. Първата се определя от органите на медицинската експертиза и характеризира възникването на инвалидността, докато втората е от значение за прилагане на специалния режим при възстановяване на пенсия след прекъсване на медицинското освидетелстване. Окончателното експертно решение не заличава обстоятелството, че след прекратяването на пенсията не е било налице непрекъснато медицинско преосвидетелстване и че процесното преосвидетелстване е извършено именно на 28.03.2023 г.

Неоснователно е и позоваването на продължителността на производството пред ТЕЛК и НЕЛК. Съдът не подценява обстоятелството, че производството по медицинската експертиза е продължило значителен период, но пенсионният орган действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да приложи императивните правила на КСО и НПОС относно началната дата на пенсионното плащане. Законът не предоставя възможност на органа по пенсионното осигуряване по съображения за целесъобразност или справедливост да замени нормативно определената дата на преосвидетелстването с по-ранната дата на подаване на заявление, когато фактическият състав на приложимата норма не предвижда това.

По отношение на Разпореждане № [ЕГН]/26.02.2026 г. съдът намира, че личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване също е отпусната от правилно определена начална дата.

Съгласно чл. 71 от КСО лицата имат право на пенсия за инвалидност, когато са загубили напълно или частично работоспособността си завинаги или за продължително време, а съгласно чл. 72 от КСО пенсия за инвалидност се определя на лица с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане.

Материалноправните условия за придобиване право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване са уредени в чл. 74 от КСО. Съгласно ал. 3 от тази разпоредба лицата с вродени и лицата с придобити трайни увреждания до постъпване на работа придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване при една година действителен осигурителен стаж.

От окончателното Експертно решение № г. на НЕЛК се установява, че датата на

инвалидизиране на жалбоподателя е 02.05.2001 г. Същевременно самият жалбоподател е декларирал пред пенсионния орган, че преди 2015 г. не е работил и не притежава трудов или осигурителен стаж. При тези данни правилно административният орган е приел, че спрямо него е приложима именно специалната хипотеза на чл. 74, ал. 3 от КСО – лице с придобито трайно увреждане преди постъпване на работа.

Съществен за настоящия спор е моментът, към който следва да бъде изпълнено изискването за една година действителен осигурителен стаж.

Съгласно чл. 22 от НПОС правото на пенсия за инвалидност се поражда от датата на инвалидизирането, а за лицата с вродени или придобити трайни увреждания до постъпване на работа – от датата на заявлението по чл. 94, ал. 1 или ал. 3 от КСО. При пенсия за инвалидност поради общо заболяване към тази дата лицето трябва да има изисквания се осигурителен стаж по чл. 74 от КСО.

Следователно нормата не допуска придобит по-късно осигурителен стаж да бъде отнесен с обратно действие към по-ранна дата, на която материалноправната предпоставка за възникване на правото не е била изпълнена. Изискването за една година действителен осигурителен стаж не представлява условие единствено за фактическото изплащане или за определяне размера на пенсията, а е елемент от самия фактически състав на правото по чл. 74, ал. 3 от КСО.

В случая от извършената служебна проверка и издаденото Удостоверение № ПСОЛ-21-[ЕГН] от 05.12.2025 г. се установява, че единственият зачетен действителен осигурителен стаж на жалбоподателя е за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г., в размер на една година.

Към 11.05.2022 г. – датата на заявлението-декларация до органите на медицинската експертиза, на която жалбоподателят основава главното си искане – той не е притежавал нито една година действителен осигурителен стаж, нито част от този стаж е била придобита. Напротив, в самото заявление е декларирал, че не работи и не се осигурява. Към 28.03.2023 г. – датата на преосвидетелстването – също не е била налице една пълна година действителен осигурителен стаж.

Поради това не могат да бъдат споделени доводите, че чл. 94, ал. 3 от КСО обуславя отпускане на личната пенсия от 11.05.2022 г.

Съгласно чл. 94, ал. 3 от КСО, извън случаите по ал. 1 пенсия за инвалидност се отпуска от датата на подаване от лицето на заявление-декларация до ТЕЛК, но не по-рано от датата на инвалидизиране, ако необходимите документи за пенсиониране са подадени в териториалното поделение на НОИ в едномесечен срок от изтичане на срока за обжалване на експертното решение на ТЕЛК или НЕЛК по отношение на правоимащото лице.

Тази разпоредба урежда благоприятен специален режим относно началната дата на пенсията и цели да предотврати неблагоприятните последици за осигуреното лице от времето, необходимо за приключване на производството по медицинската експертиза. Тя обаче не създава самостоятелно право на пенсия в отклонение от материалноправните

предпоставки по чл. 74 от КСО. Самият закон използва израза „по отношение на правоимащото лице“, поради което приложението на чл. 94, ал. 3 от КСО предполага към релевантната дата да са налице всички материални условия за възникване на съответното пенсионно право.

Разпоредбите на чл. 94, ал. 1 и ал. 3 от КСО уреждат различни хипотези за определяне на началната дата на пенсията, като съгласно трайната съдебна практика същите се намират в отношение на субсидиарност. Специалната по-благоприятна хипотеза на ал. 3 допуска пенсията да бъде отпусната от датата на заявлението-декларация до ТЕЛК при изпълнение на установените в нея предпоставки, но не дерогира материалноправните условия за възникване на самото право на пенсия. В този смисъл са Решение № 4738 от 17.05.2022 г. по адм. д. № 473/2022 г. на ВАС, VI отделение, Решение № 1473 от 01.02.2018 г. по адм. д. № 237/2017 г. на ВАС.

Макар чл. 74, ал. 3 от КСО сам по себе си да не указва изрично към кой момент следва да е придобита изискуемата една година действителен осигурителен стаж, отговорът на този въпрос се съдържа в чл. 22 от НПОС – за лицата с вродени или придобити трайни увреждания до постъпване на работа изискуемият по чл. 74 от КСО осигурителен стаж следва да е налице към датата на заявлението по чл. 94, ал. 1 или ал. 3 от КСО.

Неоснователно е и евентуалното искане на жалбоподателя личната пенсия за инвалидност да бъде отпусната от 01.01.2024 г., тъй като към този момент вече била завършена една година действителен осигурителен стаж.

Придобиването на една година действителен осигурителен стаж към края на 2023 г. безспорно представлява необходима материалноправна предпоставка по чл. 74, ал. 3 от КСО, но от това не следва, че правото на пенсия възниква автоматично на следващия календарен ден. За разглежданата категория лица чл. 22 от НПОС изрично свързва възникването на правото с датата на заявление по чл. 94, ал. 1 или ал. 3 от КСО, при условие че към тази дата е налице изискуемият стаж. Законът не предвижда самостоятелна начална дата, съответстваща на деня, следващ придобиването на една година стаж.

В случая заявлението за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване е подадено пред ТП на НОИ – С.-град на 16.07.2025 г. Към тази дата жалбоподателят вече притежава установената една година действителен осигурителен стаж и са изпълнени материалноправните предпоставки по чл. 74, ал. 3 от КСО. Поради това административният орган правилно е отпуснал личната пенсия именно от 16.07.2025 г.

Неоснователно е в тази връзка позоваването на чл. 142, ал. 2 от АПК. Посочената разпоредба задължава съда при преценката на административния акт да вземе предвид установените до приключване на устните състезания нови факти от значение за случая. Тя обаче има процесуален характер и не изменя материалноправния фактически състав на пенсионното право, нито позволява на придобита през 2023 г. една година действителен осигурителен стаж да бъде придадено обратно действие към 11.05.2022 г.,

когато този стаж обективно не е съществувал.

Нещо повече, придобитият през 2023 г. осигурителен стаж не е бил пренебрегнат от административния орган. Именно неговото установяване е дало основание да се приеме, че към датата на заявлението от 16.07.2025 г. жалбоподателят вече отговаря на условието на чл. 74, ал. 3 от КСО и да му бъде отпусната исканата лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Следователно не е налице твърдяното неизпълнение на задължението за съобразяване на благоприятно настъпил факт, а спорът се отнася единствено до правните последици и началната дата, които законът свързва с този факт.

Правилно, считано от 16.07.2025 г., е спряно и изплащането на социалната пенсия за инвалидност като по-неблагоприятна пенсия, доколкото от същата дата на жалбоподателя е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Тази последица произтича от правилата на КСО относно несъвместимостта и едновременното получаване на пенсионни плащания и не е самостоятелно опровергана с доводите в жалбата.

Неоснователно е и искането за присъждане на законна лихва върху претендирани пенсионни разлики за по-ранните периоди. След като не се установява наличие на неизплатено пенсионно вземане за претендираните от жалбоподателя периоди, липсва главно задължение, върху което да бъде начислена претендираната лихва. Същото се отнася и до искането за преизчисляване на твърдените разлики в евро, което е обусловено от основателността на претенцията за по-ранна начална дата на пенсионните права.

С оглед на всичко изложено съдът приема, че с Разпореждане № [ЕГН]/27.01.2026 г. законосъобразно е възстановена социалната пенсия за инвалидност на Б. С. 3., считано от 28.03.2023 г., а с Разпореждане № [ЕГН]/26.02.2026 г. законосъобразно му е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл. 74, ал. 3 от КСО, считано от 16.07.2025 г.

Оспореното Решение № 2153-21-149 от 29.04.2026 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град и потвърдените с него разпореждания са постановени от компетентни органи, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона, поради което не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК в полза на ответника следва да бъде присъдено своевременно претендираното юрисконсултско възнаграждение. Съдът намира, че на ТП на НОИ – С.-град следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. /двеста лева/, равняващи се на 102,25 € /сто и две евро и 25 цента/, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК,
Административен съд София град, Трето отделение, 60 -ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. С. З., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-149 от 29.04.2026 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/27.01.2026 г. и Разпореждане № [ЕГН]/26.02.2026 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, като неоснователна.

ОСЪЖДА Б. С. З., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ – С.-град юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. /двеста лева/, равняващи се на 102,25 € /сто и две евро и 25 цента/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: